I will not derive *Keren* from *Keren*

אני לא אדון קרן מקרן –

OVERVIEW

ר"טרפון maintains that if a שור תם gored in the חצר הניזק he pays a נ"ש. He derived this from a "ק"; if in a place where פטור מור (the אור פין הב"ר), nevertheless we are מחמיר on them in the קרן אור to pay a קרן אור קרן אור אור (ה"ג on them in the קרן אור הניזק עוד אור אור אור קרן אור אור הניזק אור אור הניזק אור אור הניזק הדין להיות כנדון הדין הדין להיות כנדון אור אור אור אור ברשות הרבים הדין הדין הדין הדין הדין להיות כנדון אור הניזק אור ברשות הניזק קרן ברשות הניזק אור הניזק הדין להיות ברשות הניזק מחחסל ברשות הניזק אור העוד העוד הניזק הדין האור הניזק הדין האור הניזק הדין האור הניזק הדין האור הניזק שור הניזק אור הניזק הדין האור הניזק מור ברב שו"ר שור הור הור האור הניזק אור הניזק אור הניזק אור הור הור ברב שו"ר שור הניזק אור הניזק אור הניזק אור הניזק אור הניזק אור הניזק מור ברב הור שור הניזן שור הניזן אור הניזן אור הניזן שור הניזן שור הניזן שור הניזן אור הניזן שור הניזן שור הניזן שור הניזן שור הניזן שור הניזן שור הור הניזן שור הניין שור הניזן שור הניזן שור הניזן שור הניין שור הניין שור הניזן שור הניין שור

לדבריהם קאמר להו⁵ דלדידיה לית ליה דיו היכא דמפריך קל וחומר - ' טרפון was responding to the argument of the ר"ט, for according to דיו ', there is no ruling of דיו where it will nullify the ק"ו. According to דיו the first ק"ו is valid.

תוספות asks (on the second ק"ו):

ואם תאמר מה לשן ורגל שכן הזיקן מצוי תאמר בקרן שאין הזיקו מצוי כל כך -

² See footnote # 1. In this case the argument of די seems very strong; for we wish to derive that קרן should pay a נ"ש in the רה , since it pays a הניזק, since it pays a רה"ר.

³ In this second ק"ו the first step (תחילת דין) establishes that קרן (which is הייב ברה"ר) is more שו"ר (which are סוף דין). Therefore (the second step (סוף דין) tells us that whatever applies to the קל (which is שו"ר who are ביש in the קל also pays a קרן also pays מנ"ש ברשות הניזק (נ"ש ברשות הניזק also pays a קרן ביש ברשות הניזק (נ"ש ברשות הניזק מוצר).

⁴ This דיו means that even though you have established (in step one) that קרן is more שו"ר, nevertheless that is only pertaining a הומרא, so therefore we cannot derive (in the second step) that it should pay a נו"ש. This argument of דיו is weaker than in the previous case, and תוספות will discuss this later (see footnotes # 21 & 22).

 $^{^5}$ מ"ט argued that even if you (the ד"ט maintain די in the first "ק" (footnote # 1 & 2) which I don't; you cannot claim in the second case (see footnote # 3 & 4). See later in this תוספות.

And if you will say; why is it by שו"ר that they pay a נ"ש בחצר הניזק, because their damage is common, can you say so by קרן, whose damage is not that common -

- דבחזקת שימור קיימי למאן דאמר פלגא נזקא קנסא

For regarding damaging by קרן, the animals are in a status where they presumed to be guarded, according to the one who maintains that the מם שושה which a מון from שו"ר, since שו"ר have a שרשה which קרן does not.

anticipates a solution to his question;

ואין לומר מרשות לרשות גמרינן⁸ -

And we cannot say that we derive רשות הניזק from דשות הרבים, but not קרן from שן הרבים continues to explain this יק"ו -

תוספות rejects this solution:

- מכל מקום שייך למפרך שפיר כדמשמע לקמן $^{\circ}$

For nonetheless we can properly challenge it in this manner as is indicated later - בעי למילף כופר $^{^{11}}$ שלם בתם בחצר הניזק מנזקין דרגל $^{^{12}}$

Where the גמרא wanted to derive (according to ר"ט) from the damage caused by

Can proviously on www.that

 $^{^7}$ See previously on אָנס, that the מ"ד פלגא נוקא מ"ד פלגא נוקא maintains that oxen are presumed to be guarded and do not gore, therefore ideally the owner should not be liable (since he is not at fault for not (especially) guarding his ox); the הורה fined him so he should be even more careful with his ox. In any event we see that regarding קרן the damage is not common as by "שנ"ד.

⁸ This seems to be the first "ד mentioned in footnote # 1. Even though the argument of דיו is stronger in this (first) ק"ר, it is only ד"ט that ultimately uses a "ד (and the דבנן reject either "ד on account of דיו , and מהפרך ק"ו does not agree to mere מהפרך ק"ו, so regarding the question that חמור , this does not seemingly apply in this יק"ו. See מהר"ם ומהודרא בתרא למהרש"א. See (however) 'Appendix'.

 $^{^9}$ תוספות will prove from there that we can ask פירכא even on the תחספות (where we wish to establish the קל and the חמור of the חמור (where שו"ר are נו"ש are נו"ש is only because היזקן מצוי therefore this cannot reflect at all regarding קרן ברשות הניזק which is not הזיקן מצוי.

¹⁰ If an ox, who is a מועד to kill people, killed a person the owner must pay כופר to the יורשים of the deceased. ר' יוסי of the deceased. ה"נ maintains that a אינר שיום אינר ה"נ pust like he pays a ה"נ for damages.

¹¹ They derived it from a "ק" as follows; if פטור ברה"ר pays a פטור ברשות הניזק, so a חצי כופר אוים, so a חצי כופר הניזק as follows; if רב"ר הניזק in the רה"ר), should certainly pay a כופר שלם.

רגל who killed a person in the חצר חצר pays a complete כופר; - שכן ישנן באש 12 שכן ישנן באש 12 שכן ישנן באש

And the גמרא challenged this ק"ו saying that we cannot derive כופר, for נזיקין, for are found also by fire; however there is no כופר by fire.¹⁴

מוספות answers:

יש לומר דלאו פירכא היא דאין חומרא זו מועלת לחייבו ברשות הרבים - And one can say that (the fact that "שו"ר is mot effective to obligate them in the רה"ר - רה"ר -

והכי דיינינן קל וחומר -

And this is how we will prosecute this ז"ך -

ומה שן ורגל שאין חומרות מועילות לחייבו ברשות הרבים 15 נזק שלם כולי - And what if by שו"ר when their severity is not effective to hold them liable in a רה"ר, nevertheless they pay a נ"ש in the קרן, so רשות, so (regardless that אין היזקן מצוי (regardless that דיש, so it should certainly be liable to pay a רשות וו נ"ש in the רשות הניזק.

תוספות anticipates a difficulty:

ובפרק קמא דזבחים (regarding) עבי שוחט לשמה לזרוק מסכת ובפרק אגבי אבי, אבי אוחט לשמה לזרוק מסכת זבחים אוחל החוד ליוחנן אוחל החוד אוחל החוד ליוחנן אוחל החוד ליוחנן החוד לא הרבון אוחל הוא אוחל הרבון אוחל הוא קרבן (or not for the owner of this קרבן), the rule is **that** the קרבן is **invalid**, and we derive this ruling -

מקל וחומר דשוחט חוץ לזמנו דכשר -

 $^{^{12}}$ The פירכא is that since אש is חייב for נזיקין and not כופר, therefore we understand that חייב is more חמור, so there is a payment of חצר הניזק in the חצר הניזק, but not by חצר הניזק חצר (since כופר is less חמור (or general נזיקין).

¹⁴ See previously א, and רש"י there ד".

¹⁵ The הגהות amends this to read; כולי (as amended by the marginal note). הרבים מועילות ברשות הניזק לחייב [נזק שלם] קרן כולי

¹⁶ The ruling of ט,ב is on כ', is on ט,ב.

Through a ק"ו from one who shechts with the thought that he will schecht it not in its proper time, ¹⁷ the כשר is קרבן -

ופריך מה לחוץ לזמנו שכן כרת 18

And the גמרא challenges this ק"ו; do you know why נמרא is שלא because there is a היוב כרת for thinking a thought of הוץ לזמנו, but there is no כרת for thinking שלא This concludes the citation from the תוספות. גמרא continues with his question

אף על פי שאין חומרא זו מועלת לחוץ לזמנו לפסול¹⁹

Even though this כרת of סומה is not effective to disqualify a שחיטה חוץ לזמנו –

replies:

- יומרא אחרת זו החמירה חומרא אחרת - יומרא אחרת אחרת אחרת אחרת שאני דכיון שהחמירה חומרא אחרת אחרת אחרת א severity which the תורה declared is different (than the היזקן מצוי of חומרא which is 'merely' a concept, but not a הלכה, for we assume that since the תורה was strict in this ruling it also may be strict in other rulings.

_

¹⁷ Having certain thoughts when offering a קרבן with the intent that certain aspects of the קרבן will be done not in the proper time (he will sprinkle the blood at night, or he will eat it after the designated time), renders the פיגול, and the שלא לשמה אלא (and there is no הייב כרת for these thoughts is הייב כרת or different owners) is called שלא לשמה (and there is no היוב כרח for these thoughts). There can be no thought of ישחיטה by שחיטה if one thinks when he is about to schecht that he will shecht it later (when he actually schechts it now) the ישחיטה וואר לימנו כשר (מלא לשמה מדעות היות לימנו כשר לימנו כשר (שלא לשמה מדעות הווץ לימנו לימנו מדעות הווץ לימנו מדעות הווץ לימנו לימנו לימנו מדעות הווץ לימנו לימנו מדעות הווץ לימנו לימנו מדעות הווץ לימנו לימנו מדעות הווץ לימנו לימנו לימנו לימנו לימנו שלא לשמה is lenient (compared to פיגול שלא לימנו מדעות הווץ לימנו שלא לשמה שלא לשמה (which is more severe than שלא לשמה שלא לשמה וו שלא לשמה שלא לשמה שלא לשמה שלא לשמו ע"מ ליורוק דמו שלא לשמו ע"מ ליורוץ לישחים עם בעל ביול ליורוץ דמו שלא לשמו ע"מ ליורוק דמו שלא לשמה עדעה ביול שלא ליורוק דמו שלא לשמו ע"מ ליורוץ ליונו שלא לשמו ע"מ ליורוץ ליונו שלא לשמו ע"מ ליורוץ ליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שלא ליונו שלא ליונו שליונו שליונו שלא ליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שליונו שלי

¹⁸ The גמרא challenges the basis of the "ק, which is that שלא לשמה is more strict that שלא בזמנו (since it can apply to which שהיטה which שלא בזמנו (where there is a שלא לשמה is stricter than שלא לשמה.

²⁰ חומרא distinguishes between a חומרא mich is 'merely' מברא מברא סברא סברא הזיקן מצוי of מברא, which is not a ruling, and a הומרא which is written in the חומרא הומרא הומרא הומרא פיגול is בכרת is פיגול is פיגול הומרא אולי הומרא הומרא which proves that there is a פיגול in this case (the שו"ר על פטור ברה"ר which is merely a (סברא מבוי (which is merely a הזיקן מצוי is not relevant in הלכה it has no effect on הומרא הומרא הומרא הומרא לשל כרת לוגע פיגול (like the הומרא הומרא של לשמה הומרא של לשמה של לשמה הומרא של (even though in one instance שלא לשמה מבוור over אומרא הכתובה בתורה is because of the התורה בתורה בתורה הומרא הכתובה בתורה בתורה is because of the הומרא הכתובה בתורה הומרא הבתורה הומרא הכתובה בתורה הומרא הבתורה הבתורה הומרא הבתורה הבתורה הומרא הבתורה הבתורה הומרא הבתורה הומרא הבתורה הומרא הבתורה הומרא הבתורה הבת

מוספות asks:

ואם תאמר והיכי קאמרי רבנן דיו בל קל וחומר כך הוא - 22

And if you will say; but how can the רבנן invoke the rule of דיו (here), for this is the way it is by every ק"ו -

- דבשביל חומרא אחריתי קטנה שיש בזה מה שאין בזה יש ליתן בחמור כל החומרות שבקל That on account of one ancillary minor חומרא that one has and not the other we can place in the stricter one all the חומרות of the lenient one, and we do not say that it should only have its own original חומרא, but rather it attains all the חומרות of the לדיו

מוספות answers:

 $-^{23}$ ויש לומר כיון שהחומרא מעין הדין שאנו באין ללמוד שייך לומר דיו שפיר And one can say that since the הומרא (in this case that קרן pays a הומרא) is similar to the law which we wish to derive (that קרן should pay [a "נ"ש] in the 'רה"י, it is proper to apply the rule of דיו.

asks: תוספות

ואם תאמר בפרק אחד דיני ממונות (סנהדרין דף לה,ב) אמר -

And if you will say; the גמרא in פרק אחד דיני ממונות asks -

ותהא קבורת מת מצוה דוחה שבת מקל וחומר -

And the burial of a מת מצוה should push away the prohibition of שבת through a אין; we can derive from a שבת that one should be permitted to bury a שבת, even though he is transgressing doing work on שבת, the "שבת, the "שבת, the "שבת is -

ימה עבודה שהיא דוחה שבת קבורת מת מצוה דוחה אותה²⁴ - And what if regarding the service in the ביהמ"ק which is דוחה שבת, nevertheless

_

 $^{^{22}}$ Let us take the ק"ו איס פור ממרא מארים (ו.e. ממרא איס שור that a person should pay כופר ממרא בער, ריפוי וכו', איס פטור מד' דברים (i.e. 'פטור מד' דברים (i.e. 'צער, ריפוי וכו'). The קל is as follows; if שור which is קל for he is פטור מד' דברים (i.e. 'גער, ריפוי וכו'). According to the חמור אייב בד' דברים אוכמים אדם הממים אדם הממים אדם הממים אדם לופר (וופר מון). So therefore we cannot derive that he pays כופר בעופר מון אדם for he is ידברים וומרא אדם הממים אדם הממים אדם לופר מון אדם הממים אדם המ

²³ When the החילת (the first step) and the סוף דין (the second step) are discussing separate issues, as in the example in footnote # 22, where the החילת establishing the אדם of חומרא over שור is regarding שור , and the דברים, and the ידברים, and the ידברים, and the second step; the new rule which we wish to derive) is discussing כופר, a different type of payment altogether, we cannot say דיו; this is a valid קדן. However here the החילת דין pays a חוף דין and the ידין is that it should pay a "דין we are merely adding to the payment of a "ה"therefore the רבנן argue that we can say דיין.

²⁴ If a כהן happens on a מת מצוה he must be משמא himself to bury it, even though this will prevent him from doing the עבודה (for a while), since he becomes שמא ; proving that מת מצוה is מת עבודה.

the burial of a מת מצוה is דוחה עבודה, so -

שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שתהא מת מצוה דוחה אותה 25 שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שתהא מת מצוה which is pushed aside for עבודה, certainly מת מצוה can be בתח. This concludes the citation from the גמרא there. תוספות continues with the question -

- ²⁸כך אל תדחה שבת אלא בשב ואל תעשה

Similarly מת מצוה should also only be דוחה שבת by a אב ואל תעשה, but not with a קום, but not with a אועשה.

תוספות answers:

ויש לומר כיון דגוף העבודה נדחית מפני קבורת מת מצוה -

And one can say; since the entirety of the עבודה is eliminated on account of the burial of a מת מצוה, therefore -

אין לנו לומר שתהא חמורה ממנה בשום 29 מקום:

We cannot entertain that עבודה should be stricter than מת מצוה in any situation.

SUMMARY

The second ק"ו was only mentioned to placate the question of דיו for the רבנן; however קולא does not rule מיפרך ק"ו מיפרך ק"ו. A אומרא (קולא (or קולא) which is merely a

 $^{^{25}}$ To rephrase the שבת on שבת even though we are transgressing forbidden אבר, since we do the שבת on שבת even though we are transgressing forbidden מלאכות, such as הבערה and הבערה is מת מצוה is מת מצוה (the stronger), it should certainly be שבת (the weaker).

²⁶ Perhaps חוספות means that now that we say דין regardless whether it is on חוספות or דין, so there too (by מצוה or דין, so there too (by בקום ועשה or דין, so there too (שבת or מלאכה we should also say בקום ועשה שבת is שבודה שבת even בקום ועשה (we do בקום (we do מצוה or certainly), can do what שבודה does, namely to be מת מצוה We are deriving מת הדין, so there is no [strong] דין, so there is no [strong] דין, so there is no [strong] דין, בשב ואל תעשה is only מת מצוה of חומרא or חומרא.

²⁷ When a שב ואל תעשה himself to a מת מצוה, he cannot do the יעבודה; it is שב he must refrain from doing the עבודה he must refrain from doing the עבודה, but he may not desecrate the עבודה, by doing it when he is מת מצוה.

²⁸ [He would be allowed to bury the מת מצוה (before שבת) even though that on account of this he will not be able to make שבת for instance, but] he should not be allowed to bury on שבת, since he is actively violating the שבת with a אָרָם ועשה, which we do not find by מת מצוה being מת מצוה.

²⁹ This (seemingly) means that if the only way to bury this מת מצוה would be by desecrating the אעבודה בקום ועשה, we would do that as well; since we see that מת מצוה takes precedence over the entirety of the מת מצוה; it is not 'merely' that מת מצוה has a severity that אם מפידוד does not have, but rather it eliminates the ארוד. However regarding שו"ר, so even though קרן is more המור הווד in the המור הווד ל does not eliminate, the קרן, therefore it is possible (on account of או"ר pays only a שו"ר and שו"ר and שו"ר should be more רשות הניזק חו קרן that קרן is being eliminated entirely on account of מת מצוה, so it can never be stronger than מת מצוה (even מת מצוה), בקום ועשה would be such feasibility), therefore we cannot say דיו.

סברא and not a דין תורה cannot be used to refute a פירכא. A ק"ו. A פירכא can be made equally on פירכא as well as on סוף דין. We only say דיו when the לימוד is merely an extension of the known ruling, but not if it teaches us new rulings. דיו does not apply when the תצודה consists of being קל (like by קל and מת מצוה מת מצוה מת מצוה).

THINKING IT OVER

- 1. Which א"ר does ר"ט ultimately use; פרן משו"ר or קרן משו"ר?
- 2. Does ר"ט maintain פלגא נזקא קנסא סר פלגא ממונא סר פלגא פ"נ ממונא $?^{31}$

APPENDIX³²

מוספות asked on the second ק"ן (where we derive קרן from קרן in order to minimize the issue of ק"ו that this ק"ן can be refuted (there is a שו"ר since פירכא) since תוספות תוספות קרן מצוי continues that even if we will say that the ק"ן מדשות לרשות לרשות לרשות (שו"ר from קרן), where seemingly this פירכא does not apply, nevertheless תוספות concludes that it does apply. This ק"ו is that even if we assume that the ק"ן מדשות לרשות לרשות שו"ר is more ק"ן is that even if we assume that the פירכא (that שו"ר is more קרן), is not relevant since we are not deriving קרן from שו"ר mevertheless there is the issue of קרן again. What will be gained by reverting back to the first "?!

However since תוספות writes in detail this ק"ו of מרשות לרשות (and does not refer us back to one of the (two) previously mentioned ק"ו, it seems that it is a third ק"ו, which הוספות is introducing, where there is no (great) difficulty with דיו and neither (seemingly) with the פירכא.

These may be the three ק"ו.

1. If קרן pays a רשות ה"ר הה"ר שו"ר מטור פטור פטור it should surely pay a רשות ווע in העוד השו"ר should surely pay a קרן in אניזק where קרן are קרן קרן from קרן by saying if קרן is liable in the more lenient השו"ר (where שו"ר are שו"ר); it should certainly be (more) liable in

³⁰ See אוצר מפרשי התלמוד # 12.

 $^{^{31}}$ See אוצר מפרשי התלמוד # 9.

 $^{^{32}}$ See footnote # 8 and אוצר מפרשי התלמוד #10-15.

³³ See footnote # 8 (and # 1).

the stricter רשות. There is a major issue of דיו with this ק"ן (according to the רבנן), but no פירכא, since we are not deriving קרן from שו"ר (only קרן מקרן). This is the first ק"ן in the משנה where we derive קרן.

- 2. If קרן do not pay in רה"ר מחלן קרן pays a ה"נ in the או"ר (proving that קרן is stricter than קרן; in הניזק אור רשות הניזק מש"ר, so קרן should certainly pay a קרן או"ר. We are deriving קרן from שו"ר (which is the second "ע"ר) there is only a moderate difficulty with דו הויקן מצוי אור הזיקן מצוי is שו"ר. הזיקן מצוי is שו"ר.
- 3. This is the ה"ר תוספות may be suggesting. If in רה"ר which is lenient (for שו"ר are רה"ר, nonetheless קרן המיזק pays a הניזק הניזק which is stricter (for שו"ר pay a ש"ו), so ארן should certainly pay a "נ"ש. We derive קרן ברשות הניזק from קרן (שן ורגל ב) רה"ר הוור ברשות הניזק that there is an increase in payment. If there can be a major increase from nothing to שו"ר (שו"ר ש), there can surely be a minor increase from "ז נו"ש by ברן שנ"ם ארן ברשות הוויך שו"ר שו"ר אוניים שוויר וויד שוויר שוויר שוויר שוויר וויד שוויר שוויר

There is no (major issue of) דיו, for we are not deriving קרן from קרן, rather we are being shown that there is an increase in payment for damaging in רשות הניזק over the payment for damaging in רה"ר. There is also seemingly no פירכא for we are not saying that קרן is more שו"ר המור שוור, but rather there is an increase in payment from רה"ר.

In fact the way nioein states his ק"ו מרשות לרשות is almost identical to the way the states the second ק"ו (of קרן משו"ר). This may be to emphasize that there is no major issue of זין here. ועצ"ע.

לשלם נזק שלם.

_

³⁴ The משנה states (in the second (ק"): אדון קרן מרגל) ברה"ר החמיר בקרן מקום שהחמיר (ק"ו states (in the second שנה אדון קרן מרגל) ומה במקום שהקל על השן ועל הרגל ברשות הניזק אינו דין שנחמיר בקרן ומה רה"ר שהקיל בה לענין שן ורגל החמיר בה לענין קרן רשות writes: משנה states: ומה במקום שהקל על השן ועל הרגל ברשות הרבים states: משנה states שהוא פטור החמיר עליהן ברשות הניזק לשלם נזק שלם מקום שהחמיר על הקרן ברה"ר לשלם חצי נזק אינו דין שנחמיר עליו ברשות הניזק